

סורג הפוזמקאות

מרטין בובר, "אור הגנוז" עמ' 78

כשנסע הבעל שם טוב בדרך שהה בעיירה, ששמה לא נמסר לנו. בוקר אחד קודם התפילה עישן מקטרת כמשפטו והשקיף בעד החלון החוצה.

והנה עבר איש שנשא בידו טלית ותפילין ופסע במין פשטות וחגיגות, כאילו דרכו מובילה לשער השמים. שאל הבעל שם טוב את הנאמן שהיה דר בביתו, איש זה מי הוא. השיב לו, סורג פוזמקאות הוא, ורגיל הוא לילך יום יום בנוסח אחד בין בקיץ ובין בחורף אל בית המדרש ולהתפלל, אפילו בלא מנין.

ציוה הבעל שם טוב לקראו אליו, אבל בעל הבית אמר: "השוטה לא יפסיק בדרכו, ואפילו אם יקרא לו הקיסר עצמו".

אחר התפילה שלח הבעל שם טוב אל האיש וציוה לומר לו, שיביא אליו ארבעה זוגות פוזמקאות. במהרה עמד הלה בפניו ופרש את סחורתו שהייתה מלאכה תמה ועשויה מצמר כבשים. "מה אתה דורש במחיר הזוג?", שאל רבי ישראל. - "זהוב ומחצה". - "ודאי תהיה מרוצה גם בזהוב". - "אזי נוקב הייתי", אמר האיש, "את המחיר הזה".

מיד שילם לו הבעל שם טוב מה שדרש ;

אחר כך שאל אותו עוד: "במה אתה מתעסק?" - "עוסק אני במלאכתי", השיב האיש.

- "וכיצד אתה מכין אותה?" - "עובד אני עד שיש בידי ארבעים או חמישים זוגות פוזמקאות. אז אני מניח אותם בעריבה של מים חמים, ואחר כך אני כובש אותם במכבש, עד שנעשים כמו שראויים הם להיות". - "וכיצד אתה מוכר אותם?" - "אין אני יוצא מביתי אלא החנוונים באים אלי וקונים אותם. גם מביאים הם לי צמר טוב, שקנו למעני, ואני משלם להם שכר טרחה. ורק לכבוד הרבי יצאתי זו הפעם האחת מביתי". - "כשאתה קם בבוקר, מה אתה עושה קודם שתלך אל בית התפילה?" - "אני עושה גם אז פוזמקאות". - וכיצד אתה נוהג באמירת התהילים?" - "המזמורים שאני יודע בעל פה", השיב האיש, "אני אומרם בשעת העבודה".

משהלך לו סורג הפוזמקאי אמר הבעל שם טוב אל תלמידיו שעמדו סביבו: "היום ראיתם את אבן השתייה הנושאת עליה את בית המקדש, עד שיבוא הגואל".